

"הייתי עבריין משתקם!"

כתב "העולם הזה" התחזה כעבריין המוסה לשקם את חייו ובדק את יחסם של מעסיקים, בוקאים, שדכנים, חנוונים ומשכירי דירות

לימים אלה ישבתי בכיתה הסוהר במשך חצי שנה. אני מצטער שלא אמרתי לך זאת בהתחלה, אבל זו המציאות. כל אותה עת התרוצצו עיני לכל עבר, וישיבתי הפכה בלתי רגועה.

כחיוך ובטון תומך, ואף אוהד, הגיב מנהל כוח-אדם כך: "יפה וטוב שהיית ישר איתי. גם לולא היית מגלה לי, הייתי יודע עליך. כל עובד חדש אצלנו חייב למלא טפסים, ואנחנו שולחים אותם למחלקת-רישום-פלילי של המיטרה. בכל מצב, לא הייתי מקבל אותך."

הוא הסביר: "כבית-מלון אנחנו עסק הזקוק לאישור-הפעלה מדי שנה בשנה. אם לא ננהג עליפי ההוראות, כמו שליחת טפסים של עובדים למחלקת-רישום-פלילי, הרי שלא יאשרו לנו את הפעלת בית-המלון. אני מייצג את בית-המלון כעובד שכיר, ולכן אסור לי להפר את נוהלי-העבודה."

שיחקתי את האדם הנבוך והש-תרלתי להתחמק ממנו במבטני, והוא המשיך בטון מתנצל: "אם אני מקבל אותך כחדרן, הלא זה נושא מאוד רגיש

חשבוני-שקים, כספומט, ויזה, וכוונדאי שלא קרא-אראי". הבעתי בעיניי חוסר-הבנה. הוא מיהר להבהיר לי: "נראה, אולי במשך הזמן, כשנכיר אותך יותר". נפרדתי ממנו במילות תודה, ו-השתדלתי להיראות מושפל ככל ה-אפשר.

הכל הולך למיטרה

האווירה הנעימה של השיחה לא השתנתה גם כאשר הצגתי את עצמי לפני מנהל כוח-אדם בכית-המלון דן פנורמה בתל-אביב כך: "בתקופה שבין חזרתי מחו"ל ועד

היפרכל בקניון-איילון כמשוחרר מ-ש-רות סדיר בצה"ל, מחוסר-עבודה. הוא ציין שמשכורת-ההתחלתית תהיה כ-600 ש"ח, ושאת התנאים הסוציאליים אקבל רק אחרי חצי שנת-עבודה. באותם רגעי-המתנה למנהל הישיר, הזכרתי באוזני מנהל-היפרכל את עובדת היותי אסיר-לשעבר.

אחרי ששלח בי מבט בוהן, אמר לי בצורה חרימ-שמעית, כשאנו עומדים בין דלפקי השוקולדות והמתקים: "אם כך, אין שום טעם שתדבר עם האחראי. אינני יכול לקבל אותך כי קופאי, ולגבי שאר המישרות — אני מלא עד אפס מקומי". הוא שב ואמר זאת גם אחרי ש-הבעתי לפניו את רצוני העז להשתקם ולחזור למוטב.

לא שקים!

ויי ויחחתי עם מר דסקל, פקיד סניף בנק המזרחי כרוכב אלנבי בתל-אביב, האחראי גם לפתיחת חש-בונות. אחרי שיחה קצרה הוא הסכים לפתוח לי חשבוני-שקים, שכלל כרטיס-כספומט ואישור קרא-אראי מסויים. כל עוד הצגתי את עצמי כאדם רגיל מהיישוב, הגר בקירבת-מקום, הוא הסכים לכל תנאי חשבוני-השקים. אחרי שיחה לבבית זו התחלתי להיראות חסר-מנוחה, וזתי באי-נוחות על הכיסא, ובגימגום הצגתי את עצמי כעבריין שהשתחרר באחרונה מכית-הסוהר.

אחרי רגע של דממה, בטון שקט, רגוע ונינוח הוא אמר לי: "אין כל בעיות. הרי אתה אורח ככל אורח, ואני חייב לפתוח לך חשבון עוברי-שב, שבו אתה אמור להגיע לסניף בעצמך כדי למשוך כספים. אני לא מאשר לך

שנות ה-50 לחייה, לבושה בצורה אלגנטית, כיאה למנהלת חנות יוק-רתית, ביקשה ממני להופיע לראיון מסכם עם אחד ממנהלי-החברה. בסיום הראיון גיליתי לה כי למעשה אני עיתונאי, הבודק את יחס הציבור הישראלי אל העבריינים המשתקמים.

לא קופאי

ש לי צורך בקופאים. אם זה נראה לך, תמתין פה כמה דקות כדי שהמנהל האחראי לקופאים יוכל לשוחח איתך ולהסביר לך את מהות העבודה!" הצגתי את עצמי לפני מנהל ה-

אני לא יכולה לקבל אותך לעבודה אצלנו, למרות שאתה עושה עליי רושם די טוב. אני גם בטוחה שברשת-החנויות שלנו לא יקבלו אותך. אולי אם לא היית מגלה לי, הייתי מקבלת אותך כמוכר במחלקת-הלבשת-גברים. זאת הייתה חשוכה של מנהל-החנות של פולנות בקניון איילון, אחרי ששיחקתי את תפקיד העבריין-לשעבר, שישב בכית-הסוהר בעוון עבירות רכוש ומירמה. היא גם סיפרה לי כי "הייתה לנו עובדת, שכצורה מיקרית התגלה לי, שבעבר היא גנבה. הייתי חייבת לה עביר את המידע הזה להנהלה, והיא פוטרה מיד."

לך, אישית, אני מציעה שלא תגלה על עברך, כי אחרת לא תמצא אף פעם עבודה."

בתחילת הראיון הצגתי את עצמי לפנייה מבלי להזכיר את העבר הפלילי שיש לי, כביכול, אלא כבחור ססיים זה עתה את שרותו הסריר, מתגורר לא הרחק מקניון-איילון, מחוסר-עבודה ו-בעל ניסיון כמוכרי-בגדים. היא, מנהלת החנות, אשה נאה כי

ה"היפרכל" בקניון-איילון, אין שום טעם...

חנות "פולגת" והיא פוטרה מיד...